

မယမင်းဘုံ

သံယောဇဉ် မျက်စောင်း

(၁)

"ခင်ဗျာ ... ဘယ်လို ဘယ်လို။ ဘာဖြစ်တယ် မမ။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောပါဦး"

ခါမိုးက သူနားသူ မယုံနိုင်စွာ နောက်တစ်ခါထပ်မေးလေလျှင် မမက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ပင် နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ထပ်ပြောလေသည်။ ။

"မင်းကလည်း ဒါလေးပြောတာ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရသလား။ အဲဒီကလေးကို သွားခေါ်ပြီး မင်းအိမ်မှာ စောင့်ရှောက်ပေးထားပါလို့ "

ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ကြားရတဲ့ စကားဖြစ်တာမို့ သူနားအကြားအာရုံတွေလွဲတာ မဟုတ်တော့ ဘူးဆိုတာ သေချာသွားပြီမို့ သူဟာ မမကို ငြင်းရတော့သည်။ ။

"မမရယ် ... ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာ လဲဗျာ။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဘယ်လိုလုပ် ခေါ်ထားလို့ ရမှာ လဲ။ ကလေးလည်း ကျွန်တော် မထိန်းတတ်ဘူး"

"ဟဲ့ ... ထိန်းစရာမလိုပါဘူးဟယ်။ ကလေးဆိုတာ ခြေဆော့လက်ဆော့ ကလေးမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းတက်မှာ ။ သူ့ခမျာ ရွာမှာ မိဘတွေကလည်း ဆုံးသွားပြီဆိုတော့ ခိုကိုးရာ မဲ့နေရှာတာ။ သူ့အမေက မမနဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း။ အခု သူ မရှိတော့ ကျန်နေခဲ့တဲ့ သူ့သမီး လေးကို မမက မွေးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ"

"မမရယ် ... ဒုက္ခပါပဲ။ အပူရှာလို့ ဗျာ။ ကဲ ... မွေးစားတယ်ပဲထားဦး
။ မမဘာသာ သူ့ကို နိုင်ငံခြားခေါ်ပါလား။ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်ပုံ
ချနေတာလဲ"

ခါမိုးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အားပါးတရ
ကို ပြောပစ်လိုက်တော့ သည် ။ မမ ဒါတော့ သက်သက် ဒုက္ခရှာတာလို့
သူမြင်သည် ။

"ခါမိုးရယ် ... ကလေးမလေးက ဆယ်တန်းတက်မှာ လေ ဟယ်။ သူ
ဘဝလမ်းကြောင်းတည့် အောင် ကျောင်းပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင်
လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့။ လောလောဆယ်မှာ မမက ဒီပြန်လာ ဖို့
ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ကလေးမလေးကို မမဆီ လှမ်းခေါ်ဖို့
ဆိုတာကလည်း အဆင်မပြေ ပြန်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် မင်းကိုအကူအ
ညီတောင်းနေရတာပါဟယ်။ နင့်အတွက် သူ့ကို အိမ်ပေါ်မှာ လက်ခံပေး
ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ တာဝန်ယူဖို့ မလိုဘူး။ ငါပဲ ဒီကလေးမလေးအတွက်
အစစ တာဝန်ယူ တယ်"

မမကတော့ သူ့ကို ဆေးထိုးပြီကွာ။ ခါမိုးက စိတ်ပျက်စွာ
ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီးမှ မမ ပြောတဲ့ ထဲမှာ "ကလေးမ"ဆိုတာကြောင့် သူ
က ပိုပြီး လက်မခံနိုင်တာမို့ ငြင်းရလေသည် ။

"အဲဒီကလေးဆိုတာ မိန်းကလေးပေါ့။ ပိုဆိုးသွားပြီ မမ။ မဖြစ်နိုင်
ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ် ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ခေါ်ထားလို့ ရမှာ လဲ။ ဆယ်တန်း
ဆိုတော့ အပျိုအရွယ်တောင် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့် အိမ်မှာ ဘယ်လိုသင့်
တော်မှာ လဲ"

"ဟဲ့ ... ဘာကိစ္စမသင့်တော်ရမှာ လဲ။ နင်က တစ်ယောက်တည်းနေ
တာလား။ မကြည်အေး တို့ ၊ ခင်မူတို့ က ဘယ်ရောက်ကုန်တာတုံး။ ဖိုး

စောတို့ ၊ သာခွေတို့ ကကော။ ဒီလောက် လူတစ်ပုံကြီးရှိ တာ။ နင့်ကို ငါ အကူအညီတောင်းနေတာပါ ခါမိုးရယ်။ ကလေးမလေးကို နင် ခဏစောင့်ရှောက် ပေးထားပါဟယ်"

"မမ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို လှိုင်းကလည်း သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟဲ့ ... ဒီကိစ္စထဲမှာ သူနာမည် ထည့်ပြောရအောင် သူက ဘာပတ်သက်လို့ လဲ။ ခါမိုး ... နင့်ကိစ္စက မပြီးတော့ဘူးလား"

မမက သူ့ကို လှိုင်းနာမည်ကြားတာနှင့် တင်းတင်းမာမာပြောလျက် လေသံက မာကျောသွား လေသည် ။ ခါမိုးက ဟားခနဲ တစ်ချက်အော်ပစ်လိုက်ရင်းမှ မမလည်း စိတ်မဆိုးအောင် ရှင်းပြရ သည် ။

"မမရယ် ... လှိုင်းက ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ သူဆိုတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်"

"ဟေ့ ... ဘာကိုပတ်သက်တာလဲ၊ ခါမိုး ... ငါ ထပ်မကြားချင်ဘူး။ မင်းနဲ့ ငါက အမွေခွဲ ထားပြီးသားဆိုပေမယ့် မင်းက ငါ့မောင်။ ငါစီစဉ်တာ ငါပြောတာကို လက်ခံရမှာ ပဲ။ ငါ့မောင်ရဲ့ အိမ် မှာ ငါမွေးစားမယ့် ကလေးကိုခေါ်တင်ပြီး စောင့်ရှောက်ခိုင်းတာ ဘာဖြစ်လဲ သူက ဘာပြောပိုင်ခွင့်မှ မရှိဘူး"

ပြောလာရင်းနဲ့ direction က လှိုင်းဘက်ကို လှည့်လာခဲ့ပြီမို့ ခါမိုးက အတင်းကို စကားစလွှဲ ထုတ်ပစ်ရသည် ။

"ကဲပါ ... မမရာ။ အဲဒါတွေ ပြောမနေနဲ့ ။ လိုရင်းပဲ ပြောရအောင်။ အဓိကကတော့ ကျွန်တော်ပဲ။ ကျွန်တော့်အလုပ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်အားတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူများ သားသမီး အိမ်ပေါ်ခေါ် တင်ထားရမှာ ။ မ

တော်တဆ တစ်ခုခုဆို အားလုံး ကျွန်တော့်ခေါင်းပုံ ပုံကျလာမှာ ။ မမက မမမွေး စားမယ်သာ ပြောတယ်။ မမက ပြန်လာဖို့ ကျတော့လည်း မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီကောင်မလေး ခေါ်ဖို့ လည်း အဆင်မပြေဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ သောင်တင်နေမှာ ပေါ့"

"ဟဲ့ ... အဲဒီကလေးရဲ့ စရိတ်စကအားလုံးကို အစစ ငါတာဝန်ယူတယ်"

သူပြောချင်တာကတစ်မျိုး မမ အဓိပ္ပာယ်ကောက်နေတာကတစ်မျိုး ဖြစ်နေတာမို့ သူက လွဲနေတဲ့ လမ်းကြောင်းကို တော်တော်တည့်ယူပေးရသည် ။

"မမ ... ကျွန်တော် ငွေရေးကြေးရေး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော် အဲဒီလောက် လက်မကပ်ဘူး။ အခု ကျွန်တော်ပြောနေတာက မမက မွေးစားမယ်ဆိုတာပဲ ရှိတယ်။ တာဝန်က ကျွန်တော်ယူနေရပြီမို့ ပြောနေတာ။ ကျွန်တော်လည်း မျက်စိဒေါက်ထောက် လိုက်ပြီး ထိန်းကျောင်း မပေးနိုင်ဘူး။ မကြည်အေးတို့ ခင်မူတို့ က သူ့အတွက် ဘာမှ အဖော်ရမှာ လဲ မဟုတ်ဘူး ။ မမရယ် ... သူ့နေရာမှာ ပဲ သူထားလိုက်ပါ။ မမ သူ့အတွက် ပညာသင်စရိတ် ထောက်လိုက်ပေါ့။ အဲဒါဆို အဆင်ပြေပြီဟာ။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေးကကော သူ မသိတဲ့ သူတွေ သူ မသိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အသစ်မှာ သူ ဘယ်လိုနေတတ်မလဲ။ မဆင်မပြေနိုင်ပါဘူး မမရယ်"

ခါမိုးက မမကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ဖြစ်အောင် တရှည်တလျား ရှင်းပြပြီးပြီမို့ မမ နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆချိန်မှာ မမက အင်မတိအင်မတန်မှ ခေါင်းမာလှစွာ ဘူးဆိုဘူးပဲ ဖြစ်၏။

"ဒါ နင် သက်သက်မဲ့ အကြောင်းရှာတာပဲ။ ခါမိုးရယ် ... မမက သူ

တို့ ဘက်ကို စိတ်ချပါ ဆိုပြီး အာမဘန္တေတွေ ခံခဲ့ပြီးပြီ။ ပြီးတော့ ဒီက လေးကိုယ်တိုင်ကိုက လက်သင့်ခံတယ်။ နယ်မှာ နေ ရတာထက်စာရင် မြို့မှာ ဆို သူ့ဘဝအတွက် လမ်းပွင့်မယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်လို့ ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိ လို့ သူကလည်း လက်သင့်ခံတာလေ။ ဒီလိုကလေးမျိုးကို မမက မြေတောင်မြှောက်ပေးရမှာ ပဲ"

ခါမိုးက မမဆီက အဲဒီစကားကြားတော့ မမနဲ့ အဲဒီမွေးစားမယ့်က လေးဟာ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်ဆိုတာ ကောက်ချက်ချလို့ ရပေသည် ။

"မမတို့ ချင်း အဆက်အသွယ် ရှိနေကြတာပဲဟာ။ သူနယ်မှာ ပဲ သူ အဆင်ပြေလောက်အောင် ထောက်ပံ့ပေးလိုက်လည်း ဖြစ်တာပဲဟာ"

"ဪ ... ခါမိုးရယ်။ ပြောရခက်လိုက်တာ။ ကောင်မလေးကိုက ရန် ကုန်မှာ ပဲ ဆယ်တန်း ဖြေချင်တာ။ သူ့ဘဝကို တိုးတက်အောင် ကြိုးစား မယ့် ကလေးတစ်ယောက်ကို ငါတို့ က မြေတောင် မြှောက်ပေးရမှာ ပဲ။ အဲဒီတော့ မင်းကို မမအကူအညီတောင်းတယ်။ သူ့ကို မင်းအိမ်မှာ ခေါ် ထားပြီး ကျောင်းတက်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ။ အေး ... အဲဒီလောက်မှ မင်းက ရှုပ်ပါတယ် တာဝန်မယူနိုင်ပါဘူးဆို ရင် မမ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာ ပဲ ခါမိုး"

ဇာတ်က အဲဒီမှာ ပင် ပွဲကသိမ်းချေပြီ။ မမဟာ အင်မတန်မှ စကားပြောပြတ်သူ ဖြစ်သည် ။ အဲဒီအတွက် သူ့မှာ အင်မတန်မှ အခက်တွေ့ရတာ ဖြစ်၏။

"မမက တကယ်ပဲ မွေးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား"

"မမ ဘယ်တုန်းကများ အပြောင်အပျက် လုပ်ခဲ့ဖူးလို့ လဲ ငါ့မောင်ရယ်။ မမကို အဲဒါလေးတစ်ခုတော့ ကူညီပေးပါ"

ခါမိုးက လုံးဝကို Confirm ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်လို့ မရတော့မှန်း သိလေသောအခါ သူ အလျင်အမြန်ပဲ အဆင်ပြေမယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုကို စဉ်းစားထား လိုက်ရသည်။

"အင်းလေ ... မမက ဆန္ဒသိပ်ရှိနေပြီ ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် ကူညီပေးရတော့မှာ ပေါ့။ ဒီလိုလုပ်မယ် မမရာ။ ခြံထဲမှာ ပဲ ကျွန်တော် မနှစ်ကမှ ဆောက်ထားတဲ့ တိုက်ပုလေးတစ်လုံးရှိတယ်။ သူ့ကို အဲဒီမှာ သီးသန့်နေခိုင်းလိုက်မယ်လေ။ သူ့အတွက်တော့ အိမ်သီးသန့်ပုံစံမျိုးဖြစ်တာပေါ့။ ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှာ ပဲ ရှိနေမှာ လေ။ အဲဒီလိုဆိုတော့ သူလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိသွား တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား။"

"ဘာလဲ ... မင်းတိုက်နောက်က လွတ်နေတဲ့ အကွက်မှာ ဆောက်ထားတဲ့ ဘန်ဂလိုလေးကို ပြောတာလား။"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မမ။ အဲဒါလေးကို ပြောတာ။ သူ့အတွက် ကျွန်တော် ခင်မူတို့ ကို နေခိုင်းလို့ ရတာပဲ။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း သိပ်ကရိုက်မရဘူးပေါ့။"

"အေးလေ ... မင်းနဲ့ တစ်ခြံတည်းပဲဟာ။ အဲဒီလိုဆိုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဓိက ကတော့ ဒီကလေးကို မမက ထူးထူးချွန်ချွန်နဲ့ ဆယ်တန်းအောင်စေ့ချင်တယ်။ အဲဒီအတွက် အကောင်းဆုံး ဆိုတဲ့ ပညာတွေကို ပေးနိုင်ဖို့ မင်းကိုယ်တိုင် ကျောင်းကိစ္စ စီစဉ်ပေးပါ။"

"ဟုတ်ပါပြီ မမရယ်"

ခါမိုးက မလွန်ဆန်နိုင်စွာ လိုက်လျောပေးရတာ ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် အလုပ်နည်းနည်း ရှုပ်သွားနိုင်ပေမယ့် မမ ကျေနပ်မှ သူနဲ့ လှိုင်းကိစ္စက အိုကေနိုင်မှာ မှ လား။

"ဟုတ်ပြီ ခါမိုးရေ။ အဲဒါဆို အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီဆိုတော့ မင်း ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ကောင်မလေးကို သူ့ရွာကနေ သွားခေါ်လိုက်တော့ လေ"

"ဗျာ ... ရွာက ... ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ရမှာ လား"

"ဟဲ့ ... သွားရမှာ ပေါ့။ သူ့ကို မမက မွေးစားမယ်ဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့ရမှာ ။ မင်းက မမရဲ့ ကိုယ်စား ဒီကလေးကို စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ သူတွေကို သူတို့ စိတ်ချအောင် မင်းမျက်နှာတော့ သွားပြရမှာ ပေါ့"

ခါမိုးက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည် ။ ဇယားကတော့ တော်တော်ရှုပ်တာပဲဖြစ် သည် ။ မမဟာ တကယ့်ကို ပြဿနာမီးခွက်ထွန်းရှာနေတာပဲ ဖြစ်၏။

"ဟဲ့ ... ခါမိုး ငါပြောတာ ကြားလား။ မင်း သွားခေါ်ဖြစ်အောင် ခေါ်ရမှာ နော်"

"ကဲ ... ကဲ ... ဟုတ်ပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်အလုပ်တွေ ဒီနှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း ပြတ်အောင် ဖြတ်ပြီးသွားမယ်။ ဘယ်ကို သွားခေါ်ရမှာ လဲ"

"ရေနံချောင်း"

"ဗျာ ... ဟား ... အံ့ရောဗျာ။ မမရယ် ... အင်္ဂလန်က လူက ရေနံချောင်းမှာ ရှိနေတဲ့ သူကို ဘယ်လိုများ ရှာရှာဖွေဖွေ။ ပြီးရောဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို လိပ်စာ viber ကနေ ပို့လိုက်။ ဒါနဲ့ ... အဲဒီ ကောင်မလေး နာမည်က ဘယ်သူလဲ"

"ရွှေကြူတ် တဲ့ "

ရွှေကြူတ် ... ။ ခါမိုးက နာမည်ကို ပြန်ရေရွတ်ရင်း ရယ်ချင်မိသွားသည် ။ အေးပေါ့လေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ မမက အရောင်တက်စေချင်

တဲ့ ကျောက်ရိုင်းတုံးကို သူက တတ်အားသရွေ့တော့ ကူသွေးပေးရတော့
မှာ ပေါ့။

အလုပ်တွေ ဖြတ်ပြီးရင်တော့ အဲဒီကလေးမ ရှိတဲ့ ရေနံချောင်းကို သူ
သွားခေါ်ပေးရမည်ဖြစ် သည် ။

(၂)

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ အခုလိုမျိုး ရွှေကြွတ်လေးကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမယ် ဆိုကတည်းက ကျုပ်တို့ က တကယ်ဝမ်းသာလှပါပြီ"

ခါမိုးက ဟုတ်ကဲ့ဟု ခေါင်းညိတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နည်းနည်းအ ကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ အခုရောက်နေတဲ့ အိမ်လေးက အဲဒီရွှေကြွတ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေး နေနေတဲ့ အိမ်ဖြစ်သည် ။ ကြား ထားတဲ့ သတင်းအရ သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ အဒေါ်ကြီးက ရွှေကြွတ်ရဲ့ ကြီးတော်နှစ်ဝမ်းကွဲ ဖြစ်၏။ အဲဒီကြီးတော်ကြီးရဲ့ ဘေးနားမှာ ဆယ့်ငါး ဆယ့်ခြောက်အရွယ် မည်းကြွတ်ကြွတ်နဲ့ အူတိအူကြောင် ပုံလေးတွေဖြ င့် သူ့ကိုကြည့်နေသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရတာမို့ သူက အဲဒီနှစ်ယောက် ထဲက တစ်ယောက်က ရွှေကြွတ်ပဲလို့ တွေးမိသွားသည် ။ အင်း ... ပုံစံလေးတွေကတော့ နံ့ချာချာ တုံးတုံးလေးတွေပါပဲ။

"ဒါနဲ့ ရွှေကြွတ်က ဘယ်သူလဲဗျ"

ခါမိုးက သူသိချင်တာကို မေးလိုက်လျှင် သူ့ဘေးက ဦးကြီးတစ်ယော က်က ပြန်ဖြေပေးလေ ၏။

"ရွှေကြွတ်က ခဏနေ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ သောင်းကြီးတို့ ထန်းတ က်တာ လိုက်သွားလို့ ပါ။ မကြာပါဘူး။ ခဏနေ ပြန်ရောက်တော့မှာ ။

အမောပြေ ရေနွေးလေးနဲ့ ထန်းလျက်ခဲလေး သုံးဆောင် ပါဦး"

မြတ်စွာဘုရား။ ခါမိုးက ထန်းတက်လိုက်သွားတယ်ဆိုတော့ ဘုရား
တောင် တ မိသွားသည် ။ ဒုက္ခပဲ။

"ဒါနဲ့ သူက ထန်းတက်တာ ဘာလို့ လိုက်သွားတာလဲ။ သူက ဘာလုပ်
စရာရှိလို့လဲ"

"အရီးမြရေ ... အရီးမြ၊ ကြုတ် ဒီနေ့ ငှက်သုံးကောင်တောင် မိလာ
တယ်ဗျ။ ပွတာပဲ"

သူမေးခွန်းအဆုံးမှာ အနောက်ကနေ ဝင်လာတဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်
အသံကြောင့် သူက လှည့်ကြည့်မိသွားသည် ။ ဦးထုပ်ကို နောက်ပြန်
ဆောင်းကာ တီရှပ်အပွ ခူးတိဂျင်းပန်လ်နှင့် သပ်သပ် ရပ်ရပ် ဆင်ထား
ကာ အဲဒါတွေနဲ့ မလိုက်ဖက်စွာ လက်မှာ က ငှက်သုံးကောင်ကို ကိုင်
ထားတာဖြစ် သည် ။ တစ်ခုထူးတာက အဲဒီကလေးမလေးဟာ ဘယ်သူ
နဲ့ မှ မတူအောင်ကို အသားအရေက ဖြူစင် ဝင်းမွတ်၍ ရုပ်ရည်ကအစ
သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ထဲက ဖြစ်၏။ ခါမိုးက သတိထားကြည့်မိသလို အဲဒီ
ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို မှုန်ကုပ်ကုပ်ပြန်ကြည့်လေ၏။

"ဟဲ့ ရွှေကြုတ် ... လာစမ်း ... ဒီကို။ ညည်းနဲ့ အေ ... ဘာတွေ လုပ်
လာတာတုန်း၊ ဒီမှာ ညည်းကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားဖို့ မမိုးရဲ့ မောင်တဲ့ ရောက်
နေတယ်။ လာဦး"

ဟင် ... ဒါ ... ဒါဆို ရွှေကြုတ်ဆိုတာ ဒီကောင်မလေးပေါ့။ ခါမိုးက
ထင်မထားတာကြောင့် အဲဒီကောင်မလေးကို အကဲခတ်ကြည့်စဉ်မှာ
ကောင်မလေးက သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်၍ ...

"ဦးလေးကြီးက ကြုတ်ကို လာခေါ်တဲ့ တီမိုးရဲ့ မောင်လေးဆိုတာ

လား။"

စတင်ပြီး သူ့ကို တအံ့တဩလေသံဖြင့် မေးလာတာကြောင့် ခါမိုးက အဲဒီကောင်မလေးကို ထပ်မံ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အင်း ... မမက ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီကလေးမလေးကို မွေးစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့။ အဲဒီ ကောင်မလေးဟာ အညာသူလေး ဆိုပေမယ့် ရုပ်ဆင်းရူပကာ အသားအရေ အသွေးအမွှေး စသဖြင့် အားလုံးထဲမှာ မှ ထင်ထင်ရှားရှား ထူးထူးခြားခြားလေး ဖြစ်လို့ နေပေသည်။ ။ ပုံစံကတော့ ထက်ထက် မြက်မြက်ရှိမယ့် ပုံစံမျိုးပဲ ဖြစ်၏။

"ဟုတ်တယ်။ မင်းကို ရန်ကုန်ခေါ်ပြီး ကျောင်းထားပေးဖို့ ငါ့အစ်မက မှာ ထားတယ်။ ဒီမှာ လည်း လူကြီးတွေနဲ့ ငါ ပြောပြီးဆိုပြီးပြီ။ မင်းကို ဦးက ရန်ကုန်ကိုခေါ်သွားမယ်"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကြုတ်က ရန်ကုန်မှာ ဆယ်တန်းဖြေချင်တာ။ တီမိုးက ကြုတ်ကို မွေးစားမယ်ဆိုတုန်းက ဦးလေးရဲ့ အိမ်မှာ နေပြီး ဆယ်တန်းဖြေရမယ်လို့ မှာ ထားတယ်။ တီမိုးကပြော တော့ ဦးလေးက မနက်ဖြန်မှ လာမယ်ဆိုလို့ ကြုတ်က ဦးလေးကြီးကို ခရီးဦးမကြိုဖြစ်တာ"

ကောင်မလေးက စကားပြောတာကအစ လည်လည်ဝယ်ဝယ် သွက်သွက်လက်လက်ရှိသည်။ ။ အဲ ... နေပါဦး။ မမက ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်ရှိနေတာလဲ။

"ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ မမက ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် ရှိတာလဲ"

"အမေရှိတုန်းကတော့ တီမိုးက ရွာထိပ်ကဖုန်းကို ဆက်တယ်။ အမေဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း လည်း အဲဒီလိုပဲ ဆက်သွယ်တာ။ ဟိုတလောက ကြုတ် ၁၅၀၀တန်ဖုန်း မဲပေါက်တယ်လေ။ အခု တော့ တီမိုးနဲ့ ကြုတ်

တ် Facebook နဲ့ ကော Viber ကပို့ပေးလို့ ဦးလေးကြီးကို မြင်ဖူးထားပါတယ်"

ခါမိုးက မမဘာကြောင့် မွေးစားပြီး ဒီကလေးကို ပံ့ပိုးပေးသလဲဆိုတာ သူ ဒီကလေးမလေးနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောကြည့်ပြီးတာနှင့် သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ။ ကလေးမလေးဟာ နယ်မှာ နေတယ်။ သိပ်ပြီး မျက်စိဖွင့်တဲ့ အနေအထားမျိုး မရောက်တရောက်ဖြစ်တဲ့ ရွာလေးမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ ပေမယ့် တော်တော်လေးကို ချက်ချက်ချာချာ ရှိတာပဲဖြစ်သည်။ ။ မမဟာ ဒါကြောင့်မို့လို့ လည်း ဒီကောင်မလေးရဲ့ အနာဂတ်ကို တာဝန်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု တာဝန်ရှိနေတာ က သူပဲဖြစ်သည်။ ။

"ဟုတ်ပါပြီ။ မမက မင်းကိုမွေးစားတယ်ဆိုတော့ ဦးကိုလည်း မင်းရဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပါ။ ဦးတို့ အိမ်မှာ က မင်းအတွက် မိန်းကလေးအဖော်နှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ လောလော ဆယ်မှာ မမက ပြန်မလာနိုင်သေးတဲ့ အတွက် မင်းကိုဦးကပဲ မမကိုယ်စား မင်းရဲ့ ပညာရေးကို အဆင် ပြေ ချောမွေ့အောင် ကျူရှင် ကျောင်း အားလုံး စီစဉ်ပေးမယ်။ မင်းဘက်ကလည်း မမ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်အောင်ကြိုးစားပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေးကြီး။ ဒါဆိုရင် ကြိုတ်တို့ ဘယ်တော့ ရန်ကုန်သွားရမှာ လဲဟင်"

ကောင်မလေးက ရန်ကုန်ကို အင်မတန်မှ ရင်ခုန်နေပုံရသည်။ ။ သူမပုံစံက ဖျတ်လတ်တက်ကြွ၍ အရာရာကို အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ဖြစ်ချင်စိတ်တွေ ရှိပုံရသည်။ ။ ခါမိုးက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြ လိုက်ကာ သူမကို မနက်ဖြန် ခေါ်သွားမယ့်အကြောင်း ပြောလိုက်လျှင် သူမမျက်လုံးတွေက ဖျပ်ဖျပ် တောက် ဝမ်းမြောက်နေတာပဲ ဖြစ်၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေးကြီး။ ကြုတ် အဆင်သင့် ပြင်ထားပါမယ်"

ခါမိုးက တစ်စက်ကလေးမှ ကြောက်ရွံ့မှုမရှိဘဲ ရဲတင်းသွက်လက် နေသော အဲဒီကောင်မလေး ဟာ မမမျှော်မှန်းထားသလို ထူးချွန်ပေါက် ရောက်မယ့် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ သူလည်း တွက် ဆမိလိုက်သည်။ ။

ရွှေကြုတ်ဆိုသော မိန်းကလေးဟာ သူထင်ထားတဲ့ ပုံစံမျိုးနှင့် အနည်းငယ်တော့ ကွဲလွဲမှုရှိ တယ်လို့ ဆိုရမှာ ပဲဖြစ်သည်။ ။ ရွာက လူကြီးတွေဆီက ကြားသိထားရတဲ့ ရွှေကြုတ်ရဲ့ အကြောင်း ကတော့ ရွှေကြုတ်ဟာ တစ်ခါမှ ရန်ကုန်ကို မရောက်ဘူးချေ။ ပြီးတော့ အင်မတန်မှ အော့ကြောလန် အောင် ဘဝင်ခေါင်ခိုက်သူဖြစ်သည်။ ။ စာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဗိုလ်မထား။ စသဖြင့် ကောင်းတာတွေကော မကောင်းတာတွေပါ ရောထွေးစုပြုံကြားလာခဲ့ရသော သတင်းတွေကို ခြုံငုံသုံးသပ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒီကောင်မလေးဟာ ဆိုက်ကိုလို့ သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ။

အခုလည်း ကြည့်လေ။ သူ တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးတဲ့ ရန်ကုန်လိုနေရာကို သူခေါ်လာခဲ့ကာ သူ့ရဲ့ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှတဲ့ အိမ်ကြီးကို မြင်ရတာကို မှ င်သေသေ မျက်လုံးဖြင့်သာ တစ်ချက်ကြည့်၍ ဘာမှ comment ပေးမလာချေ။ ခါမိုးရဲ့ အိမ်အပြင်အဆင်ဟာ အင်မတန်မှ ကို အထက်တန်းကျလှ ပါသည် ဆိုတဲ့ သူတွေလာရင်တောင် အိမ်ကြီးက ခမ်းနားလှပလိုက်တာလို့ ပြောဆိုချီးမွမ်းနေကြ။ အခု ဒီကောင်မလေးကျမှ ။

"ကဲ ... ရွှေကြုတ် ... ဒီမှာ ထိုင်။ ကိုသာခွေ ... အိမ်က အားလုံးကို ခေါ်လိုက်ပါဦး"

သာခွေက ရွှေကြုတ်ကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ သွားခေါ်ချိန်မှာ သူက ရွှေကြုတ်ကို ရှင်းအောင် တစ်ခါတည်းပြောရသည်။ ။

"မင်းက ဒီအိမ်ထဲမှာ နေရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ မင်း နေရမှာ က ဒီအိမ်ရဲ့ အနောက်ကတိုက်မှာ နေရ မယ်။ ဟိုတိုက်မှာ က မင်းအနားယူဖို့ ၊ ညအိပ်ဖို့ ပဲ။ ကျန်တဲ့ အချိန် မင်း ဒီမှာ နေနိုင်ပါတယ် ...

ကဲ ... မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ အားလုံးပဲ ဒါ မမရဲ့ မွေးစားသမီး ရွှေကြုတ်တဲ့ ။ သူ့ကို မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး လိုအပ်တာလုပ်ပေးပါ။ ကဲ ... ရွှေကြုတ် ... ဒါက ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်သားတွေလို သဘောထားရမယ့်သူတွေပဲ။ ဒါ ... ဒေါ်ကြီးပို၊ ချက်ပြုတ်ရေးတာဝန်ယူတယ်။ သူက ... ခင်မူ။ ဖိုးစော၊ သာခွေ၊ ဦးသိုက်မောင်း။ မှတ်ထားနော်။ သူတို့ အားလုံးက ငါ့ရဲ့ မိသားစုဝင်ပဲ။ မင်းနဲ့ အတူ ဟိုဘက်တိုက်မှာ ခင်မူ လိုက်နေပေးလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်မိသားစုလိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံပါ"

"ဟုတ်ကဲ့။ အားလုံးပဲ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

ရွှေကြုတ်က အားလုံးကို အပြီးချိုချိုဖြင့် နှုတ်ဆက်တာမို့ သူက ခေါင်းအသာဆတ်မိသွား သည် ။ မမရဲ့ လွှဲပေးလိုက်သော တာဝန်ထုပ်က သူ့ပခုံးပေါ် ရောက် လာပြီမို့ သူ လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် သူ အကောင်းဆုံး ပံ့ပိုးပေးရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ။

"ကဲ ... ရွှေကြုတ် ... မင်းကို မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျောင်းအပ်ဖို့ ကိစ္စတွေ စီစဉ်ရတော့မယ်။ မင်းဘက်က ကြိုးစားဖို့ ဝတ္တရားတစ်ခုပဲ ရှိတယ်နော်။ ကျန်တာအားလုံး ငါတို့ ဘက်က တာဝန်ကျ စေရမယ်။ မင်းကို

မမက အများကြီးမျှော်လင့်ထားတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဦးလေးကြီး။ ကြုတ်လည်း ကြုတ်တာဝန် ကျေစေရပါမယ်"

ခါမိုးက အဲဒီစကားအတွက် ခေါင်းတစ်ချက်သာ ဆတ်ပြလိုက်သည်။ ။ အဲဒီကလေးမကို ပြုပြင်စရာတွေတွေ့ ရှိသေးသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ရှိရင်းစွဲ အမှုအကျင့်တွေကို ချက်ချင်းပြင်ခိုင်းလို့ မလွယ် တာမို့ သူက တဖြည်းဖြည်းချင်းမှ ပြင်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်လေသည်။ ။

"ကောင်းပါပြီ။ မင်းလည်း ခရီးပန်း လာပြီ။ အနားယူလိုက်ပါ။ ညနေ ဒင်နာမှာ တွေ့တာပေါ့။ မမ ခဏနေရင် မင်းဆီ ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်။ ခင်မူ သူတိုက်ကို လိုက်ပို့ပြီး လိုအပ်တာ လုပ်ပေးလိုက် ပါ"

ခါမိုးက လိုအပ်တာမှာ ၍ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ ။ သူလည်း ခရီးပန်း လာပြီဖြစ် သည်။ ။ နွေရာသီဖြစ်တာကြောင့် အညာက သူများ ထက် ပိုပူတာမို့ သူဟာ အပူဒဏ်တွေ ခံလာခဲ့ရတာ ကြောင့် ရော၍ ဖျားချင်ချင် ဖြစ်နေတာဖြစ်သည်။ ။ သူ့အခန်းထဲ ရောက်တာနဲ့ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွှဲကာ အရင်ဆုံးဖုန်းကို Power ပိတ်လိုက်သည်။ ။

သူ ဒီနေ့ ပြန်ရောက်ပြီဆိုတာ သိတာကြောင့် မကြာခင် ဖုန်းဆက်လာတော့မယ့် ချစ်သူလှိုင်း ကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြရမည့် အကြောင်းတရားတွေ ပါလာတာမို့ သူဟာခေါင်းရှင်းမှ စကား ဆက်ဖို့ စဉ်းစားထားတာကြောင့် ကြိုတင်ဖုန်းပိတ်ထားပစ်လိုက်တာဖြစ်သည်။ ။